

ani povolití. Bylo-li zabavení vykonáno, přičí se to platnému předpisu, a jest tu důvod pro zrušení exekuce podle Šu 39 čís. 2 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Mimořádné opatření k ochraně dlužnice, učiněné výnosem ministerstva financí ze dne 3. srpna 1923, podle nařízení vlády republiky Československé ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n., prodlouženého podle zmocňovacího zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n., nařízeními čís. 643/20, 468/21, 393/22 a 231/23 sb. z. a n., na další léta 1920, 1921, 1922, 1923 a 1924, bylo v době povolení a výkonu exekuce v platnosti, exekuce na jmění dlužnice byla tedy podle Šu 5 tohoto nařízení vyloučena a tím byl zrušovací důvod Šu 39 čís. 2 ex. ř. opodstatněn. Nařízení vládní čís. 660/19 ve spojení s nař. čís. 393/22 sb. z. a n. jest platným a závazným, ježto se opírá o zmocňovací zákon čís. 337/20 sb. z. a n., činí opatření v jeho mezích, bylo řádně vyhlášeno a dodrženo při něm i osmidenní lhůta Šu 3 zmocňovacího zákona, jak rekursní soud zjišťuje. Podle Šu 10 nař. čís. 660/19 sb. z. a n. přísluší pravomoc, tímto nařízením státní správě propůjčená ohledně dlužnice, ministerstvu financí, které bylo proto samo oprávněno, by vydalo onen výnos ohledně dlužnice, který ovšem jako výnos pouze prováděcí a jednotlivého peněžního ústavu se týkající, nemusil býti prohlášen, aby vůči dlužníci a jejím věřitelům byl platným a účinným. Poněvadž podle usnesení obchodního soudu v Praze ze dne 14. srpna 1923 bylo opatření ministerstva financí v obchodním rejstříku při firmě »banka P. v likvidaci« poznamenáno, jest za to míti, že toto opatření bylo dozorčím komisařem ve smyslu Šu 6 cit. nař. čís. 660/19 sb. z. a n. řádně vyhlášeno (srv. § 6 odstavec druhý cit. nař.). Výtka nedůslednosti, rekursnímu soudu činěná srovnáním jeho usnesení ze dne 18. prosince 1923 s napadeným usnesením, není oprávněnou, ježto z onoho usnesení je zjevno, že soud rekursní se cítil býti vázán zákazem novot; ovšem pochybil v tom, že si neuvědomil, že zákonné opatření ministerstva financí z důvodů veřejných jest p r á v o n u t í c í, na něž vždy jest hleděti z moci úřední.

Čís. 3785.

Přerušení podle nařízení ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n., nelze naříditi ve sporu, jímž domáhá se zaměstnanec odškodnění pro výpověď, jež dána mu byla teprve po tom, kdy bance státní správou udělen byl zákaz.

Zrušil-li rekursní soud usnesení prvního soudu v otázce předběžné a uložil prvnímu soudu, by jednal ve věci samé, není v oné otázce dovolací rekurs dle Šu 527, odstavec druhý, c. ř. s. vyloučen.

Na přerušení sporu dle nařízení čís. 660/1919 nelze užiti formálních předpisů §§ 187—191 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 341/24.)

Žalobce (bankovní úředník) domáhal se na žalované bance odškodnění za předčasné propuštění ze služby výpovědí ze dne 15. května 1923. Zákaz ve smyslu §u 2 čís. 3 nařízení čís. sb. 660/1919 byl dán žalované bance státní správou dne 19. března 1923. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e řízení o žalobě dle nařízení čís. sb. 660/1919 přerušil. R e k u r s n í s o u d usnesení to zrušil a uložil prvému soudu, by o žalobě dále jednal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Státní správa jest podle §u 2 č. 3 nařízení vlády ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n. oprávněna k ochraně peněžních ústavů těmito zakázati plnění závazků. Tento zákaz týká se podle §u 5 téhož nař. vlády ve znění změněném nařízením vlády ze dne 22. prosince 1922, čís. 393 sb. z. a n., toliko pohledávek, které vznikly před vydáním zákazu, a jež, kdyby byl vyhlášen úpadek, náležely by do třetí třídy konkursních pohledávek. Takový zákaz byl dán i žalované bance dne 19. března 1923. Žalobce domáhá se odškodnění 941.960 Kč 10 h za předčasné propuštění ze služby a vydání životní pojistky na 50.000 Kč vzhledem na to, že mu bylo dána žalovanou bankou výpověď dne 15. května 1923 do 30. června 1923, ač banka dle služební smlouvy nebyla oprávněna služební poměr zrušiti. Soud prvé stolice po žalobní odpovědi přerušil sám od sebe řízení se zřetelem na onen zákaz a § 5 (2) nař. vlády ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n., rekursní soud vyhověl rekursům obou stran, napadené usnesení zrušil a soudu prvé stolice uložil, aby o žalobě dále jednal. Do tohoto usnesení si stěžuje žalovaná banka. Především jest řešiti otázku, zda jest dovolací rekurs vzhledem na § 527 odstavec druhý c. ř. s. a § 192 c. ř. s. přípustným. K otázce této dlužno přisvědčiti. Rekursní soud otázku přerušeni sám rozřešil a uložil následkem toho další jednání ve věci samé, takže soud prvé stolice nebude se již touto otázkou zabývati, nýbrž věcí samou a na taková usnesení rekursního soudu se § 527 odstavec druhý c. ř. s. dle svého doslovu nevztahuje. Ustanovení §u 192 c. ř. s. tu použití nelze, jelikož v tomto případě jde o přerušeni řízení vzhledem na přiročí, tedy z důvodu hmotně-právního, nikoli z důvodů formelních, jaké mají na mysli §§ 187—191 c. ř. s. Dovolací rekurs však oprávněn není. Vždyť není sporno, že žalovaná dala výpověď žalobci až po onom zákazu, a zažalovaná pohledávka podle §u 29 zák. o obch. pom. vznikla žalobci dle jeho žalobních udání teprve po tomto zákazu, takže nelze ohledně ní použití §u 5 (2) cit. nař. vlády, jelikož žalobce svůj nárok zakládá na porušení služební smlouvy, jež se stalo p o zákazu.

Čís. 3786.

Pojišťovací smlouva.

Stanoví-li všeobecné pojišťovací podmínky, že prvou premii jest včas zaplatiti a to u oné obchodní úřadovny pojišťovatele, jež pojistku